U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: **a) K. B., b) nezl. A. B., c) nezl. Y. B.,** všichni zastoupeni Mgr. Janem Tomaierem, advokátem se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2018, č. j. 46 Az 20/2017 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Jana Tomaiera **se určuje** částkou 18.731 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017, č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA10-2017, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobcům podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobci podali proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem, jenž je přístupný (stejně jako všechna dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) na www.nssoud.cz.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatelů jsou rozhodnutí žalovaného a krajského soudu nepřezkoumatelná a nevychází z dostatečně zjištěného skutečného stavu věci. Nutnost udělení mezinárodní ochrany (azylu) dovozují z důvodu situace na Ukrajině, potíží se soukromými osobami v návaznosti na podnikání stěžovatelky a), používání ruského (nikoliv ukrajinského) jazyka stěžovateli a dále z důvodu pronásledování manžele stěžovatelky za zastávání politických názorů. Krajskému soudu dále vytkli, že se nezabýval všemi námitkami uplatněnými v doplnění žaloby.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popř. zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30.

[8] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních

otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelů. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[10] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nevyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu požadavkům této judikatury dostála. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy z rozsudku dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Nesouhlas stěžovatele se závěry soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[11] Není přitom vadou, pokud soud převezme závěry správního orgánu. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

[12] Stěžovatelé dále poukazovali na nedostatečně zjištěný skutkový stav stran jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Otázkou zjišťování skutečného stavu ve věcech mezinárodní ochrany se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17).

[13] Žalovaný se zabýval i tvrzeným pronásledováním z důvodu zastávání politických názorů, a i zde postupoval v souladu s konstantní judikaturou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67 ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66 atp.). Ve vztahu k humanitárnímu azylu pak viz např. rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 - 32). K doplňkové ochraně pak viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57.

[14] Žalovaný se na podkladě relevantních podkladů zabýval i situací v zemi původu stěžovatelů, problémy se soukromými osobami, jakož i důsledky neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelům. Nejvyšší správní soud dodává, že pronásledování ze strany soukromých osob nemůže být až na výjimky azylovým důvodem (k tomu viz např. usnesení ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 Azs 82/2017 - 22, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Azs 66/2007 - 77, ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52). Závěry žalovaného pak následně přezkoumal (v mezích uplatněných žalobních důvodů) i krajský soud. Vypořádal i námitky poukazující na možnou perzekuci stěžovatelů z důvodu používání ruského (a nikoliv ukrajinského) jazyka, jakož i námitku obecně poukazující na pronásledování manžela stěžovatelky a) pro zastávání politických názorů. Nutno dodat, že stěžovatelka sama v řízení uvedla, že její manžel se i nadále zdržuje na Ukrajině, přičemž ani nekonkretizovala, jaké konkrétní potíže by mu měly pro uplatňování politických názorů vyvstat.

[15] Soudní řád správní přitom umožňuje správním soudům zabývat se (s výjimku zásadních vad řízení – viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.) pouze žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 9 As 32/2010 - 75, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Ads 268/2016 - 126, či ze dne 21. 10. 2016, č. j. 8 As 27/2016 - 62).

[16] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Stěžovatelům byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce stěžovatelů učinil ve věci dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V souladu s ustanovením § 7 a § 9 advokátního tarifu činí běžně odměna za každý z těchto úkonů 3.100 Kč. Protože se však jednalo o společné úkony při zastupování tří osob, náleží advokátovi ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního

tarifu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2.480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu, celkem 14.880 Kč). Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatelů náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč. Zástupce stěžovatelů je plátcem DPH, proto byla přičtena i zástupcem požadovaná náhrada DPH ve výši 21%, tedy o 3.251 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 18.731 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu